

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heinlein_Robert_A-Postavil_si_domecek_v_tom_domecku.pdb

PDB Name: Robert Heinlein - Postavil si d

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT A. HEINLEIN
...POSTAVIL SI DOMEČEK, V TOM DOMEČKU...

Povídka ze sbírky Vlak do pekla

Na celém světě jsou Američané považováni za blázny.

S tímto obviněním Američané v zásadě souhlasí, avšak za ohnisko nákazy považují Kalifornii. Kaliforniané však tvrdí, že jejich špatnou reputaci způsobilo výlučně vystupování obyvatel města Los Angeles. Ti váhavě přiznávají, že na tomto obvinění něco je, avšak ihned dodávají: Za to může Hollywood. My jsme jej tady nechtěli. Vyrosl nám tu sám.

Lidem v Hollywoodu tato špatná pověst nevadí, naopak, jsou na ni pyšní. Budete-li mít zájem, vezmou vás do Vavřínového kaňonu — tam máme ty nejkřiklavější případy. Obyvateli kaňonu jsou opálené ženy a muži v trenýrkách, kteří neustále stavějí a přestavují své bláznivé, nedokončené domy, shlížejí s mírným opovržením na nudné bytosti žijící v bytech a ve svých srdcích opatrují tajné poznání, že oni — jen oni — vědí, jak žít.

Z Vavřínového kaňonu odbočuje postranní kaňon. Lookout Mountain Avenue. Obyvatelé Vavřínového kaňonu o něm slychají jen velmi neradi — musí se přece odlišovat od těch, kteří k nim nepatří!

Vysoko na Lookout Mountain, v čísle 8775, naproti poustevníkovi — pravému hollywoodskému poustevníkovi — žil architekt Quintus Teal.

Ona totiž i architektura jižní Kalifornie je jiná. Párky se prodávají ve stavbách, které se nápadně

podobají této uzenině. Kornoutky se zmrzlinou dostanete v obrovském zděném zmrzlinovém kornoutu a neón, který vás vyzývá — Dejte se na pepřové poháry!, je vztyčen na střeše stavby, která neklamně připomíná pepřový pohár. Benzín a olej si koupíte (se zdarma přiloženou automapou) pod křídly třímotorových dopravních letadel; v trupu letadla jsou toalety a umývárny, uklízené k vaší spokojenosti každou hodinu. Tyto věci mohou turistu překvapit, mohou mu i připadat směšné, avšak místní obyvatelé, kteří se pod kalifornským poledním sluncem pohybují prostovlasí, je považují za samozřejmost.

Quintus Teal považoval snahy svých kolegů architektů za projev slabé vůle, neohrabanosti a bázlivosti.

„Co je to dům?“ zeptal se Teal svého přítele, Homéra Baileyho.

„Obecně vzato,“ začal Bailey opatrně, „vždycky jsem si myslel, že dům je věc, která má člověka chránit před deštěm.“

„Hloupost! Jsi stejný jako všichni ostatní.“

„Netvrším, že moje definice je vyčerpávající...“

„Vyčerpávající! Už od samého začátku je nesprávná. Podle ní bychom se stále ještě mohli krčit v jeskyních. Ale já ti to nevyčítám,“ pokračoval Teal velkoryse, „nejsi o nic horší než ti tupci, kteří provozují architekturu. Ani modernisté nejsou lepší — ti jen vyměnili styl svatebního dortu za styl benzínové pumpy. Odhodili perník a místo něj začali používat chrom. V hloubi duše jsou však stejně konzervativní a tradiční jako okresní soud. Neutra! Schindler! Co je na nich tak zvláštního? Má snad Frank Lloyd Wright něco, co bych neměl já?“

„Zakázky,“ odvětil stručně přítel.

„Cože? Co jsi říkal?“ Vodopád Tealovy výřečnosti se zastavil. Zaražený architekt se však brzy vzpamatoval: „Zakázky. Souhlasí. A proč? Protože si nepředstavuji dům jako čalouněnou jeskyni. Představuji si jej jako stroj na bydlení, jako životní proces, živou, dynamickou věc, která se bude měnit podle nálady obyvatele, a ne jako mrtvou statickou a předimenzovanou rakev. Proč by nás měly svazovat strnulé představy našich předků? Každý hlupák, který má jen trochu ponětí o deskriptivní geometrii, může navrhnout tradiční dům. Je euklidovská statická geometrie jedinou matematikou? Máme zcela zavrhnout Picard-Vessiotovu teorii? A co modulární systémy? A to jsem ještě nemluvil o bohatých podnětech ze stereochemie. Cožpak v architektuře není místa pro transformace, pro homomorfologii, pro akční struktury?“

„O tom já nemám ani ponětí,“ odpověděl Bailey. „Pro mne za mne bys mohl stejně tak mluvit o čtvrté dimenzi — pro mne je to všechno španělská vesnice.“

„A proč ne? Proč bychom se měli omezovat na... počkej!“ Zarazil se a zahleděl někam do dálky. „Myslím, Homére, že jsi na něco přišel. U všech všudy, proč ne? Jen si představ to nekonečné bohatství tvarů a vztahů ve čtyřech rozměrech. To by byl dům...“ Teal tiše stál a jeho bledé, výrazné oči zamyšleně pomrkávaly.

Bailey ho vzal pod paží a zatřásl jím. „Nech to plavat. O čem to sakra mluvíš? Čtvrtá dimenze! Čtvrtý rozměr — to je čas, a do něj přece nemůžeš zatlouct hřebíky.“

Teal ho odstrčil. „To ne. To máš pravdu. Čtvrtým rozměrem je čas, avšak já mám na mysli čtvrtý prostorový rozměr, jako je délka, šířka a hloubka. Z hlediska hospodaření s materiálem a snadnosti uspořádání bys nenašel nic lepšího. Nehleď na úsporu v zastavěné ploše! Na rozlohu, na které dnes stojí jednopokojový domek, by se vešel osmipokojový dům. Jako například čtyřrozměrná krychle...“

„Co to je?“

„Copak jsi nechodil do školy? Čtyřrozměrná krychle, tesseract, je pravouhlý útvar o čtyřech dimenzích, podobně jako je krychle trojrozměrná a čtverec dvojrozměrný. Podívej, ukážu ti to.“ Teal odběhl do kuchyně, vrátil se s krabičkou párátka a vysypal je na stůl. Nedbale přitom odsunul sklenice a poloprázdnou láhev holandského ginu. „Budu potřebovat ještě kousek plastelíny. Před týdnem jsem jí tu trochu měl.“ Začal se hrabat v zásuvce neuklizeného stolu, tísnil se v jednom koutě jídelny. Pak se objevil s kouskem plastelíny. „Tady je.“

„Co s ní chceš udělat?“

„Ukážu ti to.“ Teal rychle uštípl několik malých kousků plastelíny a uválel z nich kuličky velikosti hrachu. Do čtyř kuliček vpíchl párátka a spojil je tak, že tvořily čtverec. „Podívej, čtverec!“

„To vidím.“

„Ještě jeden čtverec, k tomu čtyři párátka a budeme mít krychli. Párátka nyní tvořila kostru čtvercové krabíčky, krychli. Vrcholy této krychle byly spojeny kuličkami z plastelíny. „Teď uděláme další krychli, stejnou jako je tahle. Každá z nich bude jednou stranou teseraktu.“

Bailey mu začal pomáhat s tvarováním kuliček pro druhou krychli, ale brzy se dal svést poddajností plastelíny a začal si modelovat.

„Podívej,“ ukázal Tealovi svůj výtvor, drobnou postavičku, „to je Gypsy Rose Leeová.“

„Vypadá spíš jako Gargantua, měla by tě zažalovat. Teď dávej pozor. Otevřeš vrchol jedné krychle, vložíš do ní vrchol druhé krychle a pak roh zase zavřeš. Pak si vezmi osm dalších párátok a spoj zadní stěnu první krychle spodní stěnou druhé, úhlopříčně, a stejným způsobem to uděláš s horními stěnami obou krychlí.“ Zatímco mluvil, jeho prsty rychle pracovaly.

„Co to má být?“ ptal se podezřívavě Bailey.

„Je to teserakt, osm krychlí tvoří stěny jedné čtyřrozměrné krychle.“

„Mně to spíš připadá jako dětská hra s přebíráním vlny. Máš přece jenom dvě krychle. Kde je ostatních šest?“

„Trochu fantazie, člověče. Uvažuj o horní stěně první krychle ve vztahu k horní stěně druhé — a to bude krychle číslo tři. Pak dva spodní čtverce, pak přední stěny obou krychlí, zadní stěny, a nakonec levé a pravé stěny — dohromady to máme osm krychlí.“ Ukázal mu je.

„Dobrá, už je vidím. Avšak stále to nejsou krychle. Jak se tomu říká — jsou to hranoly. Nejsou čtvercové. Jsou šikmé.“

„To je dáno způsobem, jakým se na ně díváš, tvou perspektivou. Kdybys nakreslil krychli na kousek papíru, byly by postranní stěny krychle také šikmé, nebo snad ne? Je to uzpůsobeno perspektivou. Když se díváš na čtyřrozměrný útvar zobrazený ve třech dimenzích, tak se přirozeně zdá křivý. Ale přesto jsou to všechno krychle.“

„Snad pro tebe, kamaráde, avšak pro mne jsou pořád křivé.“

Teal přešel námitky a pokračoval. „Teď si představ, že těchto, osm krychlí bude tvořit kostru osmipokojového domu. Prostor v přízemí bude pro garáže a skladiště. Z něj vyrůstá další patro se šesti místnostmi. V patře bude obývací pokoj, jídelna, koupelna, ložnice a další. A nahoře, zcela uzavřená a s okny na všechny čtyři strany, je tvoje pracovna. Jak se ti to líbí?“

„Vypadá to, jako by od stropu v obývacím pokoji visela vana. Ty pokoje jsou propleteny jako chobotnice.“

„Pouze v perspektivě, pouze v perspektivě. Počkej, sestavím to jinak, abys to lépe pochopil.“ Tentokrát Teal udělal z párátok krychli a druhou udělal z párátok přelomených vejplů a zasadil ji přesně doprostřed první krychle tak, že vrcholy malé krychle připojil krátkými kousky párátok k velké krychli. „Podívej — velká krychle je tvé přízemí, malá krychle uvnitř je tvá pracovna nahoře. Šest krychlí, které je spojují, jsou obývacím prostorem. Už tomu rozumíš?“

Bailey chvíli studoval útvar a pak zavrtěl hlavou. „Pořád vidím jen dvě krychle, velkou a malou. Ty ostatní teď místo hranolů spíše připomínají pyramidy, ale krychle to nejsou.“

„Nezapomeň, že je vidíš z jiné perspektivy. Pořád to nechápeš?“

„Snad máš pravdu. Ale ta místnost je tady uvnitř. Je úplně obklopena těmi... věcmi. Ty jsi říkal, že má na všech čtyřech stranách okna.“

„Pouze se ti zdá, že je obklopena. To je právě obrovskou výhodou teseraktového domu — každá místnost je na všechny strany volná, a přitom každá stěna slouží zároveň dvěma místnostem. Osmipokojový dům potřebuje jen takové základy, jaké se staví pro jednopokojový domek. Je to revoluční řešení.“

„To je dost mírně řečeno. Ty jsi se, chlape, zbláznil, takový dům nemůžeš postavit. Ten vnitřní pokoj je uvnitř a tam zůstane.“

Když Teal ovládl svůj hněv, pohlédl na přítele. „Právě díky takovým, jako jsi ty, je architektura pořád tam, kde byla na začátku. Víš, kolik čtvercových stěn má krychle?“

„Šest.“

„Kolik z nich je uvnitř?“

„Žádná. Všechny jsou vně.“

„Tak dobře. Dávej pozor — tesseract má osm krychlových stěn, a všechny jsou vně. Teď rozložím tuto čtyřrozměrnou krychli tak, jako se rozkládá krychlová kartónová krabice. Tak uvidíš všech osm krychlí.“ Velmi rychle sestavil čtyři krychle, a to tak, že je položil na sebe do jakési nestabilní věže. Protože formelové kuličky netvořily příliš pevné spojení, stavba se poněkud pohupovala, avšak zůstala stát. Osm krychlí v obráceném dvojitém kříži, ze kterého ve čtyřech směrech vyčnívaly čtyři krychle. „Už to vidíš? Dům spočívá na přízemní místnosti, dalších šest místností tvoří obývací trakt a tady nahoře je tvá pracovna.“

Na tento model se již Bailey díval s větším pochopením. „Tomu alespoň rozumím. Říkáš, že tohle je také tesseract?“

„Je to tesseract rozložený do tří rozměrů. Složíš ho tak, že horní krychli přeložíš na dolní krychli, pak složíš postranní krychle tak, aby se dotkly horní krychle — a to je vše. Je to ovšem skládání prostřednictvím čtvrté dimenze — krychle přitom ani neporušíš, ani je nebudeš skládat do sebe.“

Bailey si ještě chvíli prohlížel křehkou stavbu. „Poslyš, řekl nakonec, proč nenecháš skládání téhle stavby čtvrtým rozměrem — stejně je to nemožné — a proč nepostavíš takovýhle dům?“

„Ty myslíš, že to nejde? Je to prostý mechanický problém —“

„Jen se, kamaráde, nerozčiluj. Matematicky to může být hračka, ale nikdo ti takové plány neschválí. Nech to plavat. Takový dům by však snad měl nějaké výhody.“

Zaražený Teal se zhloubal do modelu. „Hm... snad na tom něco je. Získali bychom tak stejný počet místností a přitom bychom ušetřili stejné množství stavebního pozemku. Střední křížové patro bychom orientovali na severovýchod a jihozápad, takže by každá místnost byla po celý den osvětlena sluncem. Střední osa se výborně hodí pro ústřední topení. Na severovýchod dáme jídelnu, kuchyni na jihovýchod a každá místnost bude mít panoramatická okna. Dobře, Homére, dokážu to! Kde ti to mám postavit?“

„Počkej, to jsme si nedomluvili! Neřekl jsem ti, že to budeš stavět pro mne.“

„Samozřejmě že ti ten dům postavím. Kdo jiný? Tvoje žena chce nový dům — tady ho máš.“

„Ale ona chce dům ve starém koloniálním stylu —“

„To se jí jen zdá. Ženy nevědí, co chtějí —“

„Moje žena to ví.“

„To je jen představa, kterou jí nasadil do hlavy nějaký staromódní architekt, jezdí novým autem, nebo ne? Chodí podle poslední módy — tak proč by měla žít v domě z osmnáctého století? Tenhle dům bude ještě novější, než jsou letošní modely, bude o mnoho let napřed, v budoucnosti. Celé město o tom bude mluvit.“

„Nejdříve si o tom budeme muset promluvit my s ní.“

„Ani nápad. Bude to překvapení. Dej si ještě jednu skleničku.“

„Stejně s tím teď nemůžu nic udělat. Zítra s ní jedu do Bakersfieldu. Firma totiž zítra zahajuje provoz několika vrtů.“

„Nesmysl. To je právě ta příležitost, kterou potřebujeme. Až se vrátíte, bude překvapena. Jen mi teď hned vyplň šek a máš po starostech.“

„Neměl bych dělat něco takového bez ní. Nelíbilo by se jí to.“

„Tak mi tedy řekni, kdo je u vás hlava rodiny?“

Šek byl podepsán v polovině další láhve.

V jižní Kalifornii jde všechno rychle. Obyčejné domy se tam staví obvykle měsíc. Nadšený Teal stavbu popoháněl a tesseractový dům rostl ne po týdnech, nýbrž po dnech, a jeho křížové druhé poschodí brzy začalo vyčnívat na všechny čtyři světové strany. Zpočátku se inspektorům ze stavebního úřadu čtyři vystupující místnosti nelíbily, avšak když Teal použil silnější nosníky a vstrčil inspektorům nějaký ten úplatek, dospěli k názoru, že jeho projekt je v naprostém pořádku.

Podle dohody přijel Teal před rezidenci Baileyových hned druhý den ráno po jejich návratu do města. Zastavil a zaimprovizoval na dvojhlasnou houkačku. Bailey vystrčil hlavu z hlavních dveří. „Proč nezazvoníš?“

„To jde příliš pomalu,“ odpověděl vesele Teal. „Jsem mužem činu. Je tvoje žena připravena? A, tady

jste, paní Baileyová! Nastupte si, máme pro vás překvapení!“

„Znáš Teala, miláčku,“ poznamenal stísněně Bailey.

Paní Baileyová významně popotáhla. „Znám. Pojedeme, Homére, naším autem.“

„Jak chceš, miláčku.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Teal, „je silnější než to moje. Budeme tam rychleji. Budu řídit, znám cestu.“

Převzal od Baileyho klíče, vklouzl za volant a nastartoval dříve, než se paní Baileyová stačila vzpamatovat.

„Nebojte se, řídím dobře,“ otočil se k paní Baileyové a přitom se silným autem vystřelil z uličky na Sunset Boulevard, „je to dynamický proces a chce to jen trochu síly a ovládnutí. Řízení mi jde — ještě nikdy jsem neměl vážnou nehodu.“

„Tu budete mít jen jednu,“ řekla kousavě. „Byl byste tak laskav a soustředil se na řízení?“

Pokusil se jí vysvětlit, že dopravní situace není věcí zraku, nýbrž intuitivní integrací dráhy, rychlosti a pravděpodobnosti, ale Bailey ho včas přerušil: „Kde je ten dům, Quintusi?“

„Dům?“ zeptala se paní Baileyová podezřívavě. „Jaký dům, Homére? Ty jsi podnikal něco, o čem jsi mi neřekl?“

Teal nasadil své nejlepší diplomatické schopnosti. „Ano, dům, paní Baileyová. A jaký dům! Je to překvapení od milujícího manžela. Jen počkejte, až ten dům uvidíte —“

„Počkám,“ odvětila přísně. „V jakém je stylu?“

„Tento dům vytváří nový styl. Je novější než televize, novější než příští týden. Musíte jej vidět, abyste jej mohla ocenit. Mimochodem,“ navázal rychle, aby odvrátil každou případnou námitku, „probudilo vás dnes v noci zemětřesení?“

„Zemětřesení? Jaké zemětřesení? Homére, ono bylo nějaké zemětřesení?“

„Jen takové slabé,“ pokračoval Teal, „asi ve dvě po půlnoci. Kdybych nebyl býval vzhůru, ani bych o něm nevěděl.“

Paní Baileyová se otrásla. „Tahle strašná země! Slyšel jsi to, Homére? Mohli jsme být usmrcení ve spánku a nikdy se o tom nedovědět. Proč jsem se jen od tebe vůbec dala přesvědčit a odstěhovala se z Iowy?“

„Ale miláčku,“ bezmocně protestoval, „ty jsi přece chtěla jet sem do Kalifornie; v Des Moines se ti nelíbilo.“

„Tím se teď nebudeme zabývat,“ odvětila přísně paní Baileyová. „Jsi muž a takové věci bys měl předvídat. Zemětřesení, to je hrozné!“

„Těhle věci se ve vašem novém domově nemusíte obávat, paní Baileyová,“ řekl jí Teal. „Je absolutně odolný vůči zemětřesení, neboť každá jeho část je v dokonalé dynamické rovnováze se všemi ostatními částmi.“

„Doufám. Kde je ten nový dům?“

„Hned za zatáčkou. Tamhle už je nápis.“ Velký reklamní panel ve tvaru šipky, takový, jakých používají obchodníci s nemovitostmi, hlásil písmem, jež bylo příliš velké a nápadné i na jižní Kalifornii:

DŮM BUDOUCNOSTI!!!

KOLOSÁLNÍ — NEVÍDANÝ — REVOLUČNÍ

Podívejte se, jak budou žít Vaši vnukové!

Q. Teal, architekt

„To bude samozřejmě odstraněno,“ dodal spěšně, když si povšiml jejího výrazu, „jakmile se svého majetku ujmete.“ Míhl se kolem rohu a s kvílením brzd zastavil před domem budoucnosti. „Voil?!“ a pozoroval, co tomu říkají.

Bailey nemohl věřit svým očím a paní Baileyová se dívala s neskryvanou nechutí. Viděli prostou krychlovou hmotu s dveřmi a okny, bez jakýchkoli architektonických zvláštností. Jedinou dekoraci tvořily složité geometrické vzory.

„Teale,“ zeptal se pomalu Bailey, „co jsi to, prosím tě, postavil?“

Teal se obrátil k domu. Bláznivá věž se čtyřmi vystupujícími místnostmi ve druhém poschodí byla pryč. Po sedmi místnostech nad přízemím nebylo ani stopy. Zůstala jen jediná, přízemní. „U sta hromů!“ zavyl. „Byl jsem oloupen!“

Začal pobíhat kolem domu.

Nic lepšího však nezjistil. Zepředu i zezadu bylo vidět totéž — sedm místností zmizelo, úplně se vytratily. Bailey k němu přistoupil a vzal ho pod paží. „Tak mi to vysvětli. O jakém oloupení to mluvíš? Jak je možné, že jsi vůbec postavil něco takového — vždyť jsi nedodržel smlouvu!“

„Ale já jsem tohle nepostavil. Postavil jsem přesně to, co jsme plánovali — osmipokojový dům ve tvaru rozložené čtyřrozměrné krychle. Určitě se jedná o sabotáž! Závist! Ostatní architekti mne nenechali tuhle práci dokončit, tušili, že by pak byli vyřízeni.“

„Kdy jsi tady byl naposled?“

„Včera odpoledne.“

„Všechno bylo v pořádku?“

„Ano. Zahradníci právě dokončovali poslední úpravy.“

Bailey se rozhlédl po dokonale upraveném okolí domu. „Nechápu, jak bylo možné odmontovat sedm místností, odvézt je a to vše za jedinou noc; a přitom nezničit zahradu.“

I Teal se rozhlédl. „Nevypadá to na to. Já tomu nerozumím.“

Paní Baileyová se k nim připojila: „Co tohle má znamenat? To mne tu necháte takhle samotnou? Když už jsme tu, měli bychom si dům prohlédnout, i když bych tě, Homére, ráda upozornila, že se mi nebude líbit.“

„To bychom mohli,“ souhlasil Teal. Vytáhl z kapsy klíč a otevřel jim hlavní vchod.

Vstupní hala byla v dokonalém pořádku. Posuvné stěny, které ji oddělovaly od garážového prostoru, byly zataženy, takže bylo možno vidět celý vnitřek. „Vypadá to dobře,“ poznamenal Bailey. „Pojďme nahoru na střechu a pokusme se zjistit, co se vlastně stalo. Kde jsou schody? Také byly ukradeny?“

„Ty ne,“ odvětil Teal, „podívej!“ Stiskl tlačítko pod vypínačem. Na stropě se odklopila deska a elegantní schodiště se neslyšně a lehce sneslo. Zábradlí bylo z matně stříbřitého duralu, schody z průhledné umělé hmoty. Teal se zatvářil jako chlapec, kterému se podařil trik s kartami, a paní Baileyová viditelně roztála.

Bylo to překrásné.

„Nádhera,“ přiznal Bailey. „Ale vždyť ty schody nikam nevedou —“

„Ale vedou,“ Teal sledoval jeho pohled. „Když se přiblížíš k hornímu konci schodů, kryt se zdvihne. Otevřená schodiště jsou anachronismem. Jen pojd'te.“

Jakmile se přiblížili, poklop schodiště se podle Tealovy předpovědi zdvihl, takže mohli vystoupit nahoru. Neocitli se však nu střeše, jak očekávali, nýbrž uprostřed jedné z pěti místností, tvořících druhé patro původní stavby.

Teal nejdříve nevěděl, co říct. Mlčící Bailey žvýkal konec doutníku. Všechno bylo v nejlepším pořádku. V otevřených dveřích bylo skrze průsvitnou přepážku vidět kuchyni, která by se svou nejmodernější technikou, průběžnou kuchyňskou linkou, nepřímým osvětlením i funkčním uspořádáním stala snem každého šéfkuchaře. Nalevo očekávala hosty důstojná, ale útulná a pohostinná jídelna s reprezentačním nábytkem.

Teal už tušil, že i přijímací pokoj a hala budou stejně hmotně a přitom neskutečně existovat.

„Musím přiznat, že je to tu kouzelné,“ pochvalovala si paní Baileyová, „a ta kuchyně — to nelze vyjádřit slovy. Zvenčí bych si ani nepomyslela, že je tu nahoře tolik místa. Budeme samozřejmě muset udělat některé změny. Tenhle sekretář dáme sem, lavici posuneme tamhle —“

„Přestaň, Matyldo,“ přerušil ji rázně Bailey. „Jak si to vysvětluješ, Teale?“

„Homére Bailey, co to má znamenat? Samotný ná-“

„Řekl jsem, přestaň! Tak co, Teale?“

Architekt pokrčil rameny. „Netroufám si odpovědět. Pojd'me nahoru.“

„Jak se tam dostaneme?“

„Takhle.“ Dotkl se dalšího knoflíku. Tmavší protějšek onoho pohádkového mostu, který je vpustil z přízemí, jim otevřel cestu do dalšího patra. Vystoupili nahoru, tiše protestující paní Baileyová jako

poslední; ocitli se v hlavní ložnici. Stejně jako v nižším patře i zde byly závěsy zataženy, avšak automaticky se rozsvítilo tlumené světlo. Teal stiskl jiný vypínač, ovládající další schodiště, a tak mohli vstoupit do pracovny v nejvyšším patře.

„Podívej, Teale, navrhl Bailey, když se stačil nadechnout. „Můžeme vylézt na střechu nad touto místností? Tam bychom se mohli rozhlédnout.“

„Samozřejmě, je tam vyhlídková plošina.“ Vystoupili po čtvrtém schodišti, ale když se zvedl horní poklop a když vystoupili nahoru, zjistili, že nejsou na střeše, nýbrž že stojí v přízemní místnosti, kterou vstoupili do domu.

Obličej pana Baileyho se zbarvil do nemocné šedi. „Bože na nebesích,“ vykřikl, „v tomhle domě straší. Musíme odtud pryč.“ Popadl svou ženu za ruku, prudce otevřel hlavní vchod a vyrazil ven.

Teal byl příliš zabrán do svých úvah, než aby se dal vyrušit jejich odchodem. To vše bylo možno vysvětlit, avšak on tomu vysvětlení nevěřil. Najednou musel své úvahy přece jen přerušit, neboť kdesi nad ním se ozvaly slabé výkřiky. Spustil schodiště a vyběhl nahoru. V prostřední místnosti se shýbal Bailey nad svou ženou. Byla v bezvědomí. Teal pochopil situaci, přistoupil k vestavěnému baru, nalil jí velkou sklenici koňaku a vrátil se k Baileymu. „Tohle ji postaví na nohy.“

Sklenici do sebe obrátil Bailey.

„To bylo pro tvou ženu,“ řekl Teal.

„Nekecej,“ odsekl Bailey, „přines jí další.“

Teal si tentokrát prozíravě nejdřív sám jednu nalil a pak se vrátil se sklenicí určenou pro ženu svého klienta. Právě otvírala oči.

„Tady se napijte, paní Baileyová,“ konejšil ji, „to vám pomůže.“

„Nikdy nepiji alkohol,“ protestovala, ale napila se.

„Teď mi řekněte, co se stalo,“ navrhl Teal. „Myslel jsem, že jste odešli.“

„Vyšli jsme hlavním vchodem a octli jsme se zde, v hale.“

„To je pitomost! Ale... počkejte!“ Teal šel do haly. Tam uviděl, že panoramatické okno na konci místnosti je otevřeno. Opatrně se podíval ven. Nebyla však před ním kalifornská krajina, nýbrž přízemní místnost. Mohla to však být i její věrohodná kopie. Nic neřekl, vrátil se k otevřenému schodišti a podíval se dolů. Přízemní místnost byla na svém místě. Nějakým tajemným způsobem dokázala být na dvou různých místech současně, ve dvou různých rovinách.

Vrátil se do prostřední místnosti a posadil se naproti Baileymu do hlubokého, nízkého křesla a všiml si, jak vyhublá jsou jeho čnějící kolena. „Homére, řekl dojatě, „víš, co se stalo?“

„Ne, nevím — avšak nedozvím-li se to hezky brzo, něco se stane, a bude to hodně nepříjemné!“

„Homére, to je potvrzení mých teorií! Tento dům je skutečně čtyřrozměrnou krychlí!“

„O čem mluví, Homére?“

„Ale počkej, Matyldo... tedy, Teale, to je směšné. Ty jsi tady udělal nějaký podfuk a to se mí nelíbí. Vystrašil jsi mou ženu k smrti a i mně jsi pocuchal nervy. Chci odtud pryč, chci mít pokoj od tvých propadlišť a hloupých kanadských žertíků.“

„Mluv za sebe, Homére,“ přerušila jej paní Baileyová. „Já jsem se nebála — jen mne na chvíli přemohla slabost. Mám slabé srdce; lidé jako já jsou jemní a přecitlivělí. A teď něco o tom kostkovatém domě; vysvětlte nám to, pane Teale, nenechte se pobízet.“

Pokud to vzhledem ke stálému přerušování bylo možné, vysvětlil jí myšlenky tvořící teoretický základ domu. „Nyní se mi zdá, paní Baileyová,“ uzavřel, „že tento dům, přestože trojrozměrně je dokonale stabilní, není stabilní ve čtyřech rozměrech. Postavil jsem jej ve tvaru rozložené čtyřrozměrné krychle, tesseractu; něco se stalo, nějaké chvění či postranní náraz, a stavba se zhroutila do svého normálního stavu — složila se.“ Najednou luskl prsty. „Už to mám! Bylo to zemětřesením!“

„Zemětřesením?“

„Ano, byl to ten malý otřes, který nastal dnes v noci. Ze čtyřrozměrného hlediska se tento dům podobal rovině vyváženě spočívající na jedné hraně. Stačilo trochu postrčit a dům se zhroutil kolem přirozených spojů do stabilního, čtyřrozměrného tvaru.“

„Vždyť jste se vychloubal, jak je ten dům bezpečný?“

„Je bezpečný, ale jen ve třech rozměrech.“

„Pro mne není bezpečný takový dum,“ komentoval to kousavě Bailey, „který se zhroutí při prvním slabém otřesu.“

„Ale jen se rozhlédněte!“ protestoval Teal. „Nic nebylo porušeno, ani jediná sklenice se nerozbila. Rotace skrze čtvrtou dimenzi nemůže o nic více ovlivnit trojrozměrný útvar, než můžete z potíštěné stránky setřást písmena. Kdybyste tady dnešní noc spali, ani byste se neprobudili.“

„Právě toho se bojím. Jen tak mimochodem, napadlo tvého velkého génia, jak se z téhle klece dostaneme?“

„Tak se na to podíváme. Chtěli jste se ženou odejít a skončili jste tady nahoře, že ano? Určitě to nebude tak těžké — dostali jsme se dovnitř, dostaneme se ven. Jdu to zkusit.“ Ještě než domluvil, zvedl se, a rozběhl se dolů po schodech. Prudce otevřel vstupní dveře, prošel jimi a octl se tváří v tvář společníkům, stojícím na druhé straně haly. „Zdá se, že se objevily jisté potíže,“ přiznal Teal. „Je to jen maličkost, můžeme přece vždycky vylézt oknem.“ Rozhmul dlouhé závěsy, zakrývající vysoké francouzské okno po jedné straně haly. Najednou se zarazil.

„Hm. To je velmi zajímavé.“

„Co je zajímavé?“ zeptal se Bailey a přistoupil k němu.

„Tohle.“ Okno nesměřovalo ven, nýbrž přímo do jídelny. Bailey ustoupil do rohu, kde v úhlu devadesáti stupňů navazovaly hala s jídelnou na prostřední místnost.

„Ale to není možné,“ protestoval, „to okno je pět, možná i sedm metrů od jídelny.“

„Ale ne v tesseractu,“ opravil ho Teal. „Podívej se.“ Otevřel okno a prošel jím.

Přitom se stále díval na Baileyovy.

Pro ně však prostě zmizel.

Nezmizel však sobě. Chvilí mu trvalo, než nabral dech. Pak se opatrně uvolnil z růžového keře, do kterého se zapletl jak Šípková Růženka. Předsevzal si, že nikdy nebude projektovat takové úpravy terénu, ve kterých by byly trnité rostliny, a rozhlédl se.

Byl venku. Masivní přízemní místnost se tyčila vedle něj. Zřejmě spadl ze střechy.

Proběhl kolem rohu domu, otevřel dveře a vyběhl po schodech. „Homére!“ volal. „Paní Baileyová! Nalezl jsem cestu ven!“

Když ho Bailey spatřil, nevypadal příliš nadšeně. „Co se ti stalo?“

„Vypadl jsem. Byl jsem venku! I vy se můžete snadno dostat ven — stačí projít tím francouzským oknem. Musíte však dát pozor na růže. Možná budeme muset postavit další schodiště.“

„Jak jsi se dostal zpátky?“

„Hlavním vchodem.“

„Tak to zkusíme i my. Pojd', miláčku.“ Bailey si pevně nasadil klobouk, vzal manželku za ruku a vykročil dolů po schodech.

Teal je potkal v hale. „Mohl jsem vám říci, že to nepůjde,“ ohlásil jim. „Podle mne má trojrozměrný člověk pokaždé, když překračuje spojovací stěnu nebo práh, dvě možnosti. Obvykle se ve čtvrtém rozměru obrátí o devadesát stupňů, jenom to ve svých třech rozměrech neucítí. Podívej!“ Vykročil tím samým oknem, kterým před chvilkou vypadl. Prošel oknem, objevil se v jídelně a zastavil se. Přitom nepřestal mluvit.

„Díval jsem se, kam jdu, a došel jsem tam, kam jsem chtěl.“ Vrátil se do haly. „Předtím jsem se nedíval, pohyboval jsem se normálním prostorem a vypadl jsem z domu. Musí se zde jednat o podvědomou orientaci.“

„Nerad bych závisel na podvědomé orientaci, až si půjdu ráno pro noviny.“

„Nebudeš muset, to bude automatické. Teď se z domu dostanete — paní Baileyová, postavte se laskavě zde zády k oknu a vyskočte pozadu. Určitě přistanete na zahradě.“

Tvář paní Baileyové prozrazovala, co si myslí o Tealovi a o jeho nápadech. „Homére Bailey,“ řekla pronikavým hlasem, „to tu jen tak stojíš a necháš ho říkat takovéhle —“

„Ale paní Baileyová,“ pokoušel se vysvětlovat Teal, „můžeme vás uvázat na lano a snadno vás spustit do —“

„Nech toho, Teale,“ přerušil ho rázně Bailey. „Musíme nalézt nějaký lepší způsob. Ani moje žena, ani

já se necítíme na vyskakování z okna.“

Teal byl na okamžik zmaten; zavládlo krátké mlčení. Bailey je přerušil otázkou: „Slyšel jsi, Teale?“ „Co?“

„Někdo v dálce mluví. Myslíš, že by v domě mohl být ještě někdo jiný, někdo, kdo by si z nás dělal dobrý den?“

„To je nemožné. Mám jediný klíč.“

„Ale určitě tu někdo je,“ potvrdovala paní Baileyová. „Od té chvíle, kdy jsme sem vstoupili, slyším nějaké hlasy. Homére, já už to nemohu dál vydržet. Dělej něco!“

„Ale paní Baileyová,“ utišoval ji Teal, „neklesejte na mysli. V domě nemůže být nikdo jiný, ale já se pro jistotu půjdu podívat. Homére, zůstaň zde s paní Baileyovou a sleduj místnosti v tomto patře.“ Šel z haly do přízemní místnosti, pak do kuchyně a do ložnice. Tak se dostal přímo do haly. Tím, že šel stále rovně, se dostal tam, odkud vyšel. „Není tu nikdo,“ hlásil. „Otevřel jsem všechny dveře a všechna okna, až na tohle.“ Přistoupil k okno, které bylo proti tomu oknu, kterým před chvílí vypadl, a odhrnul závěs.

O čtyři místnosti dále viděl člověka, obráceného k němu zády. Prudce otevřel francouzské okno, proběhl jím a vykřikl:

„Tamhle je! Chyťte zloděje!“

Postava ho zřejmě zaslechla, neboť se spěšně dala na útěk. Teal ji začal pronásledovat, a kupodivu při tom dokázal sladit pohyby svých neohrabaných končetin. Přehnal se přijímacím pokojem, kuchyní, jídelnou, halou, jedním pokojem za druhým, avšak ani s největším úsilím nemohl zmenšit náskok čtyř místností, který měl vetřelec na začátku honičky.

Teal viděl, jak pronásledovaný neohrabaně, avšak energicky skáče přes nízký práh francouzského okna a přitom ztrácí klobouk. Když doběhl k místu, kde jeho oběť ztratila pokrývku hlavy, zastavil se a zvedl ji. Měl vítanou omluvu, aby se mohl zastavit a nadechnout. Byl opět v hale.

„Zdá se, že mi utekl,“ přiznal. „Ještěže máme jeho klobouk! Snad ho budeme moci identifikovat.“

Bailey vzal klobouk, podíval se na něj, a pak jej s úšklebkem narazil Tealovi na hlavu. Padl mu dokonale. Překvapený Teal si sundal klobouk a začal jej zkoumat. Na vnitřní pásce byl monogram „Q. T.“ Byl to jeho vlastní klobouk.

Na Tealovi bylo vidět, že mu začíná pomalu svítat. Vrátil se k francouzskému oknu a díval se řadou místností, kterými pronásledoval tajemného cizince. Začal pohybovat rukama jako železniční návěstidlo. „Co to děláš?“ ptal se Bailey.

„Pojď se podívat.“ Připojili se k němu a podobně jako on strnuli. O čtyři místnosti dál viděli záda tří postav, dvou mužských a jedné ženské. Vyšší, hubenější muž potrhle mával rukama.

Paní Baileyová vykřikla a znovu omdlela.

Po několika minutách byla paní Baileyová opět při sobě; když se už poněkud vzpamatovala, pokusil se Bailey s Tealem zhodnotit situaci. „Teale,“ řekl Bailey, „Nechci ztrácet čas tím, že bych ti dělal nějaké výčitky: bylo by to zbytečné a ty jsi určitě nepočítal s tím, že se nám tohle stane. Asi si však uvědomuješ, že jsme se dostali do pěkného maléru. Jak se dostaneme ven? Vypadá to, jako bychom tu měli umřít hlady. Každý pokoj vede do nějakého jiného pokoje.“

„Tak špatné to zas není. Jednou jsem se přece ven dostal.“

„Ano, ale zopakovat to nedokážeš — přece jsi se o to pokusil.“

„Nezkusili jsme ještě všechny pokoje. Pořád nám zbývá pracovní.“

„Máš pravdu. Procházeli jsme jí, hned jak jsme sem přišli. Myslíš, že bychom se mohli dostat jejími okny ven?“

„Hlavně se nesmíme vzdávat naděje. Matematicky by měla směřovat do čtyř postranních místností v tomto patře. Ještě jsme však neodhrnuli závěsy. Měli bychom se tam podívat.“

„To nám nemůže uškodit. Miláčku, myslím, že bys měla počkat tady a trochu si odpoči.“

„Zůstat sama na tomhle strašném místě? To tedy ne!“ Paní Baileyová ani nedomluvila a už vstávala z pohovky, na které se zotavovala.

Vyšli po schodech nahoru. „To je vnitřní místnost, vidíš, Teale?“ zeptal se Bailey, když procházeli hlavní ložnicí a stoupali nahoru do pracovní. „Je to přece ta malá krychle z tvého náčrtu, která je

uprostřed velké krychle a která je úplně obestavěna.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Teal. „Hned se na to podíváme. Myslím, že by tohle okno mělo vést do kuchyně.“ Zatáhl za šňůru a vytáhl žaluzie.

Okno nevedlo do kuchyně. Zmocnila se jich závrat'. Bezděčně se vrhli na zem a snažili se zachytit vzorku na koberci, jakoby se mohli zachránit před pádem. „Zavři to! Dělej!“ prosil plačtivým hlasem Bailey.

Když se Tealovi alespoň zčásti podařilo zvládnout atavistický strach, odplížil se k oknu a úspěšně žaluzie zatáhl. Okno nesměřovalo ven, nýbrž dolů. Pod nimi byla obrovská propast. Paní Baileyová opět omdlela.

Teal šel pro další koňak a Bailey jí zatím masíroval zápěstí. Když se probrala, šel Teal opatrně k oknu a rázně vytáhl žaluzii; vkleče studoval vyhlídku. Pak se obrátil k Baileyemu. „Pojď se na to podívat. Zajímalo by mě, jestli to poznáš.“

„Homére Bailey, zůstaneš tady a nikam nepůjdeš!“

„Ale Matyldo, já dám pozor.“ Bailey se přidal k Tealovi a vyhlédl ven.

„Vidíš to? Vsadím se, že támhle je Chryslerův mrakodrap. A támhle je East River a Brooklyn.“ Dívali se podél jednoduchého štítu ohromné vysoké budovy. Několik set metrů pod nimi bylo město kypící životem. Podobalo se hračce. „Pokud mohu soudit, díváme se podél Empire State Buildingu. Jsme zřejmě těsně pod jeho špičkou.“

„Co to má znamenat? Fata morgána?“

„Nezdá se mi. Je to příliš dokonalé. Prostor je zřejmě složen čtvrtým rozměrem a my se díváme podél ohybu.“

„To znamená, že jde o zrakový klam?“

„Ne, my to skutečně vidíme. Nevím, co by se stalo, kdybychom vylezli z tohoto okna, raději to však nezkoušej: Ten rozhled! Kamaráde, to je nádhera! Pojďme se podívat z ostatních oken!“

Když přistoupili k dalšímu oknu, byli již opatrnější. Byl to rozumný nápad, neboť pohled byl ještě překvapivější a ještě nepochopitelnější než pohled z ohromujících výšin mrakodrapu. Uviděli oceán a modré nebe — avšak oceán byl tam, kde mělo být nebe a naopak. Tentokrát už byli poněkud připraveni, avšak přesto je přemohla mořská nemoc, když viděli, jak se nad jejich hlavami valí vlny. Rychle zaclonili, aby se paní Baileyová znovu nerozrušila.

Teal se podíval na třetí okno. „Zkusíme to Homére?“

„Neměli bychom klid, dokud bychom to nezkusili. Jen se neboj.“ Teal trochu povytáhl žaluzie. Neviděl nic. Vytáhl je tedy o něco výše — stále nic. Pomalu je vytáhl až nahoru. Před jejich vyřeštěným zrakem bylo — nic.

Nic, vůbec nic. Jakou barvu má nic? Nebud'te naivní! Jaký má tvar? Tvar je vlastností něčeho. Tohle však nemělo ani tvar, ani hloubku. Nebylo to ani černé. Bylo to nic.

Bailey přezvykoval doutník. „Tak co si o tom myslíš, Teale?“

Tealova bezstarostnost byla poprvé otřesena. „Nevím, Homére, opravdu nevím — ale myslím si, že by to okno mělo být zazděno.“ Zadíval se na spuštěnou žaluzii. „Snad jsme se dívali na místo, ve kterém není prostor. Podívali jsme se za čtyřrozměrný vrchol a nic tam nebylo.“ Mnul si oči. „Bolí mě hlava.“

Chvilí počkali a pak přistoupili ke čtvrtému oknu. Podobně jako neotevřený dopis nemuselo obsahovat špatnou zprávu. Pochyby zanechávaly naději. Nakonec bylo napětí příliš silné a Bailey, přes protesty své manželky, sám zatáhl za šňůru. Nebylo to tak špatné. Bylo vidět krajinu, zvyšující se směrem doprava, takže se zdálo, že pracovna je v přízemí. Byla to však velmi nehostinná krajina.

Z citrónově zbarveného nebe pražilo horké slunce. Zdálo se, že na této ploché, neúrodné zemi nemůže nic vyrůst. Spatřili jakési nepatrné projevy života — zakrnělé stromy, ze kterých se zvedaly zauzlené, pokroucené větve. Na konci těchto znetvořených výrůstků rostly chomáčky špičatých listů.

„Dnešní den je plný zázraků,“ vydechl Bailey. „Kde je tohle?“

Teal zavrtěl hlavou, oči měl zarudlé. „Nemám ponětí.“

„Vůbec to tu nevypadá jako na Zemi. Jako by to byla nějaká jiná planeta, snad Mars.“

„Nevím. Mohlo by to však, Homére, být ještě horší, horší než jiná planeta.“

„Co tím chceš říct?“

„Možná je to něco úplně mimo náš vesmír. Obávám se, že to vůbec není naše Slunce. Vypadá příliš jasně.“

Paní Baileyová se k nim poněkud vystrašeně připojila a dívala se s nimi na nevidaný výjev. „Homére,“ tiše oslovila manžela, „bojím se těch ošklivých stromů.“

Vzal ji za ruku.

Teal se potýkal s okenní západkou.

„Co to děláš?“ ptal se Bailey.

„Řekl jsem si, že když otevřu a rozhlédnu se, budeme pak snad moudřejší.“

„No tak to zkus,“ zabručel Bailey, „ale buď opatrný.“

„To budu.“ Pootevřel okno a nadechl se. „Alespoň vzduch je v pořádku.“ Otevřel okno dokořán.

Svůj plán však už nestačil provést. Přerušil jej znepokojivý otřes, který, podobně jako první projev nevolnosti, otřásl na delší chvíli celou budovou a pak se ztratil.

„Zemětřesení!“ Všichni to vyslovili současně. Paní Baileyová se vrhla manželovi kolem krku.

Teal polkl a vzpomatoval se:

„Všechno je v pořádku, paní Baileyová. Tento dům je dokonale bezpečný. Po takovém otřesu, jaký byl dnes v noci, můžete očekávat už jen menší záchvěvy.“ Sotva stačil nasadit uklidňující výraz, přišel druhý otřes. Ten už nebyl jen nějakým slabým záchvěvem. Zahoupal jimi jak mořské vlny.

Každý Kalifornian, jak rodák, tak i ten, kdo sem byl přesazen, má jeden hluboce zakořeněný primitivní reflex. Zemětřesení jej naplňuje silnou klaustrofobií, která velí, aby se slepě snažil dostat ven z domu. I vzorný skaut odstrčí věkovitou babičku, jen aby uposlechl tohoto vnitřního příkazu. Zde je nutno zaznamenat, že Teal s Baileyem přistáli na paní Baileyové. Musela proto vyskočit oknem jako první. Toto pořadí nelze připsat jejich rytířství; dá se prostě předpokládat, že byla pohotovější.

Když se vzpomatovali, vytřeli si písek z očí a s úlevou zjistili, že pod nohama cítí pevný písek pouště. Pak si Bailey povšiml něčeho, co je postavilo na nohy a co zabránilo paní Baileyové spustit její vodopád výmluvnosti, který měla na jazyku.

„Kde je dům?“

Zmizel. Nebylo po něm ani vidu. Stáli uprostřed pusté roviny, v krajině, kterou předtím viděli z okna. Avšak mimo zubožených pokroucených stromů bylo vidět jen žluté nebe. Vycházela z něj téměř nesnesitelná žhavá záře.

Bailey se pomalu rozhlédl a pak se obrátil k architektovi.

„Tak co, Teale?“ Jeho hlas nesliboval nic dobrého.

Teal bezradně pokrčil rameny. „Rád bych věděl, co se vlastně stalo, a rád bych věděl, jestli jsme vůbec na Zemi.“

„Tady zůstat nemůžeme. To by znamenalo jistou smrt. Kterým směrem se dáme?“

„Myslím, že na tom moc nezáleží. Zkusíme se orientovat podle slunce.“

Nějaký čas se plahočili, až si paní Baileyová chtěla odpočinout. Zastavili se. Teal prohodil stranou k Baileyovi: „Už tě něco napadlo?“

„Zatím ne. Ale počkej, neslyšíš něco?“

Teal se zaposlouchal. „Snad něco slyším, pokud to není jen výplod mé fantazie.“

„Zní to jako auto. Určitě je to auto!“

Přišli k silnici, která nebyla vzdálena ani sto metrů. Když se auto přiblížilo, ukázalo se, že je to starý rozvrzaný nákladňáček, který řídil nějaký farmář. Na jejich znamení hned zastavil. „Nemůžeme se odsud dostat. Můžete nám pomoci?“

„Jasně. Nastupte si.“

„Kam máte namířeno?“

„Do Los Angeles.“

„Do Los Angeles? A kde to tedy jsme?“

„Přímo uprostřed Národního parku Joshua-Tree Forest.“

Návrat byl stejně skličující jako ústup Napoleona od Moskvy. Manželé Baileyovi seděli vpředu s řidičem a Teal se kodrcal vzadu na plošině a snažil si uchránit hlavu před úžehem. Bailey vstrčil řidiči nějaké peníze, aby udělal zajižďku, ke čtyřrozměrnému domu — ne proto, že by jej chtěl znovu spatřit,

nýbrž proto, že si chtěl vyzvednout auto. Konečně farmář projel poslední zatáčkou. Vrátili se tam, kde byli na začátku. Avšak dům už tam nebyl.

Dokonce ani přízemní místnost už tam nebyla. Zmizela. Baileyovi, kteří nemohli překonat svou zvědavost, si spolu s Tealem prohlíželi základy.

„Máš pro to nějaké vysvětlení?“ zeptal se Bailey Teala.

„Při posledním otřesu se dům musel propadnout do jiné části prostoru. Ted' vidím, že jsem ten dům měl dát zakotvit do základů.“

„Ještě něco jsi měl udělat.“

„Nevím, proč bychom z toho měli být smutní. Dům byl pojištěn! Co všechno jsme se jen dozvěděli! Ty možnosti, kamaráde, ty možnosti! Zrovna ted' mám nový velký, revoluční nápad, jak postavit dům —“

Teal uhnul včas. Vždycky byl mužem činu.